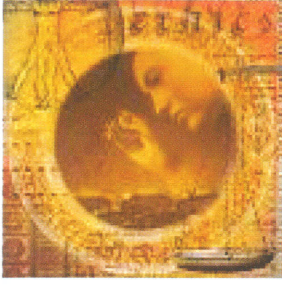

(...) HAYATIMI İNSANLIK HİZMETİNE VAKFEDECEĞİME (...)

ECZACILIK YEMİNİ

Eczacılık mesleği üyeleri arasına katıldığım bu andan itibaren, hayatımı insanlık hizmetine vakfedeceğime,

sanatımı hakkaniyetle icra edeceğime ve bilgilerimi insanlık aleyhine kullanmayacağıma, mesleğim dolayısıyla öğrendiğim sırları saklayacağıma, hastanın sağlığını baş kaygım olarak telakki edeceğime, meslektaşlarıma saygı göstereceğime, düşkünleri her hususta gözeceğime ve onlara yardım edeceğime, din, milliyet, ırk, parti ve sosyal sınıf farklarının vazifemle vicdanım arasına girmesine müsaade etmeyeceğime, hocalarıma karşı hürmet ve minnettarlığı ömrüm boyunca muhafaza edeceğime, namusum ve vicdanım üzerine and içerim.

Yoğun bir eğitim programıyla dört sene mücadele veren eczacılık fakültesi öğrencileri, mezuniyet sonrasında Türkiye'de eczacılık yapmanın zorlukları gerçeğiyle yüzyüze gelirler. Aldıkları eğitimin kabarık bilgi dosyası arasında yaptıkları arama tarama sonucunda, "Türkiye'de eczacılık yapmak" dersinin notlarını bulamayınca, "biz bu konuyu henüz işlemedik ki" diyerek eczacılık yapmayı erteleyemezler tabii; ellerinde olanla bir tür taktik geliştirirler mesleğin icrası için. Ve bu noktada etik girer devreye, ekonomi girer, sosyal koşullar girer...Özel bir durum olarak, ekonomi ve etiği bir arada barındıran bir meslek olması nedeniyle eczacılık dengelerin iyi korunmasını da gerektirir. Eczacı, ettiği meslek yeminiyle halkına sağlık alanında hizmet verirken eczanesinde, bir yandan da geçimini sağlamaktadır. Ama kurumlardan parasını alamadığı, verdiği ilacın bedelinin zamanında ödenmediği bir ortamda, geçim sıkıntısı çekerken, halkın sağlık danışmanlığını yapmak, ilacını temin etmek durumundadır.

Diğer yandan sağlık, bilimin her geçen yeni an yeni buluşlarına, keşiflerine, değişimlerine açık bir saha, ve bu sahada bilgiler en kolay eskiyor. Temel bilgiler baki kalsa da eczacının beyninde, yenileri ekleyemezse eğer, sağlık alanındaki güncel gelişmeleri takip edemezse, çağın gerisinde kalmış oluyor ve mesleğinin icrası, raftaki ilacı hastaya vermekten öteye geçemiyor.

Kısaca, eczacılık, her an gelişime açık bir meslek ama eczacının şartlarının uygunluğuyla eşit orantılı olarak. Sosyal anlamda mesleğini icrada zorlanan eczacı nasıl yenileyecek o zaman kendini? Ekonomik anlamda, etik anlamda, bilimsel anlamda nasıl yüksek notlar alacak?

Meslekte yaşanan etik bozulmayı aşmak, her eczacının aynayı önce kendine tutmasından, bir nevi herkesin kendi kapısının önünü süpürmesinden geçiyor. Meslekte yaşanan etik bozulmadan birey olarak kimse sorumlu gözükmese de, bu durum, gerçeği değiştirmedeği gibi, çözüm de yaratmıyor.

Bu bozukluğu düzeltmek, kendine güvenmekle, mesleğine inanmakla, meslek örgütüyle iç içe olmakla mümkün. "Sadece benim değişmem neyi değiştirecek ki?" diye değil, "Ben değişirsem karşımdaki de değişir" diyerek, gelecekte umutlu olmak gerek. Eczacılık fakültesi ders programlarına "Türkiye'de nasıl eczacılık yapılır?" gibi bir ders eklemek çok da olası değil belki ama, anahtarın değişimden ve yeniliğe açık olmakta saklı olduğunu da unutmamak gerek.

Eczacılık Akademisi, mezuniyet sonrasında da eczacının güncel gelişmeleri takip edebilmesi, kişisel gelişimini sürdürmesi, mesleğinin her an gelişen ve değişen yanını takip edebilmesi açısından önemli bir şans. Çünkü eczacılık, eczanede oturmak ve reçete karşılamaktan çok ötede bir yerde, halka verilen sağlık hizmetinin en önemli basamaklarından biri. Dileğimiz, meslektaşlarımızın, eczanede veya diğer çalıştıkları yerlerde yaşadıkları günlük sorunlar, bürokratik sorunlar, maddi sorunlar ve pek çok başka tip sorunların ardında bir yerde, her gün, şerefli bir mesleği, halka sağlık sunma hizmetini yerine getirdiklerini hatırlayarak gurur duymaları.